

carles fontseré

145 EAST 52ND STREET, NEW YORK 22, N. Y., MU 8-0260

21 d'abril 1956

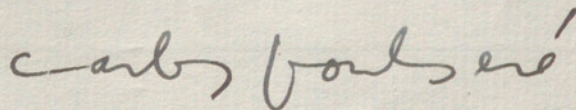
Sr. Jaume Vicens Vives
Balmaes 4
Barcelona

Benvolgut Amic:

Permeteu-me que us anomeni així passant per sobre els convencionalismes de la vostra personalitat i posició acadèmica. No se tampoc si quedare incorrecte prenent-me la llibertat de adreçar-vos la meua més cordial i sincera felicitació per la vostra patriòtica tasca de revisió i recerca científica del nostre patrimoni històric, ja que en aquest camp no soc més que un observador "amateur" sense cap mena de bagatge científic. Per correu apart ordinari m'he permès enviar-vos un exemplar del meu llibre il·lustrat La Fi del Mon a Girona de Ruyra, com penyora d'aquesta amistat i consideració.

El meu bon amic Jaume Miravittles, en tornar de la seva llarga estada al Brasil, m'ha donat a llegir els vostres llibres Notícia de Catalunya i Aproximació a la Història de Espana, amés de la carta que vareu adreçar-li el 16 de gener des de Barcelona. El fet d'haber-la divulgat entre els catalans de la colònia de Nova York evidencia prou clarament quina es la meua posició catalanista i obvia altres explicacions. Fa tres o quatre anys ja vaig tenir el plaer de llegir la vostra història dels remences en el segle XV. Jo que llavors acabava la lectura de la Història de Catalunya de Ferran Soldevila (no havia pogut llegir-la íntegrament avans perquè ja deue saber lo difícil que resulta adquirir aquests volums, sobre tot al estranger) que m'havia indignat a cada moment pel seu partidisme nacionalista i l'abus excésiu de consideracions sobre el que hauria pogut esdevenir Catalunya si en lloc d'haber ocorregut les coses tal com havien passat haguessin sigut d'una altra manera, vaig tenir una gran satisfacció al trobar en el vostre llibre la claretat científica que escampa les boires i fa comprensibles els fets del passat. Aquella satisfacció va doblar-se amés d'una altra satisfacció de caràcter íntim. El vostre llibre m'aportava una prova reconfortant de que jo no era un solitari en aquest exili que s'esta podrint sense pena ni glòria, sino que el meu pensament coincidia amb el d'altres catalans que a Catalunya compleixen el seu deure molt millor i amb molt més coratge que els de fora.

Cordialment vostre,

Carles Fontseré